

riksberg Sogneforstanderskab eller hos hans ærede Collega Fælles-Finantsministeren eller maaffee hos den ærede Fælles-Indenrigsminister, hvis Nærvarrelse vi netop i dette Dieblif beaeres med — det kunde jo være, at det egentlig var ham, der skulde sørge for Udgifterne til disse Veies Vedligeholdelse; — men jeg troer, som sagt, at det maa være vor særlige Indenrigsministers Sag at udfinde, hvor en saadan Udgiftpost skal henføre, thi det kan ikke godtgøres, at den paahviler de særlige danske Finantser. Det vilde dog virkelig være besynderligt, om vi her i Thinget skulde bevilge Penge til Beplantning om Grøfter paa Bærnedamsveien, for at Kjøbenhavns Indvaanere kunde komme til at boe behageligt og beqvemt udenfor Byen, eller at vi her skulde give Penge til at vedligeholde det Halve af en Gade i Kjøbenhavns Forstæder, hvor man betaler Grundstrafninger med imellem 5 og 10 Rd. pr. Quadratalen. Jeg troer virkelig, at det vilde være en altsfor stor Liberalitet, og en saadan Gævmildhed vil Folkethinget, naar denne Sag først er bragt paa Bane, visnok ikke gaae ind paa.

Monrad: Den ærede Rigsdagsmand talte egentlig selv kraftigt imod sit Forslag, idetmindste synes det mig saa, da han sagde, at han ikke vidste Oprindelsen til denne Udgift; han sagde altsaa: Jeg kommer med et Forslag om at bortføre en Udgiftpost af Finantsloven, men, hvorledes det egentlig forholder sig med Forpligtelsen til at udrede disse Penge, derom veed jeg ingen Bessed. Jeg troer, at dette er det Stærkeste, man kan sige imod sit eget Forslag. Jeg skal kun dertil sige, at selv om det maatte være saa, at det kunde være tvivlsomt, om ikke Udredelsen af denne Udgift maatte paahvile f. Ex. Monarchiet, saa staaer denne Post ingenlunde ene i den Henseende. Der er ikke saa Poster i Finantsloven, med Hensyn til hvilke det maatte endnu er mere tvivlsomt, om der paahviler Kongeriget nogen Forpligtelse; saadanne Poster ville ialfald staae i Forbindelse med den hele Opgivelse af de forskjellige Statsdeles Mellemværende, og i den Henseende maa man være den ærede Rigsdagsmand takkskyldig, at han ved sit

Ændringsforslag har henledet Opmærksomheden paa denne Post.

Alberti: Jeg troer ikke, at det kan være en Forslagsstillers Sag at godtgjøre, hvorfra en Udgift, som han finder urigtig, hidrører. Derfor det ærede Medlem, der er Finantsudvalgets Formand, vil bidrage Noget til denne Sags Opklaring, saa vil det, hvis Oprindelsen ellers kan udfindes, formodentlig være ved ham, at Oplysningen skal søges tilveiebragt. Jeg troer derfor ikke, at han kan bebrejde mig, at jeg er uvidende om det, som han selv ikke veed Bessed om, naftet han dog er ligesaa nær til at vide det som jeg.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog mene, at den ærede Forslagsstiller havde en naturlig Forpligtelse til at kjende Grunden til de Forslag, han selv vil gjøre. Sagen er jo den, at vi igjennem en Række af Finantslove have haft en saadan Udgift. Naar nu et Medlem kommer og vil slyde den ud, er det sandelig billigt, at man forlanger af ham, at han skal oplyse, hvorfor han vil, man skal slyde den ud. Jeg kan ikke anerkende, at det kan gaae an at sige til Indenrigsministeren: „Ja, Du skal see at finde et eller andet Sted, hvor Du kan indvinde disse Penge, naftet de i en Række af Aar have været udbetalte af Kongerigets Finantser.“ Det er deri, at Grunden ligger til, at man fordrer af det ærede Medlem, at han skal kjende lidt Mere til Sagen, end han efter sit eget Foredrag har gjort. Jeg har gjennemgaaet de sidste 5 Finantslove; og paa Finantslovene for 1853—54, 1854—55, 1855—56, 1856—57 og 1857—58 findes en velende Sum, men et Beløb er bestandigt opført paa denne Conto — idag har jeg ikke havt Tid til at gaae længere tilbage i Undersøgelsen — saa at det synes at være billigt, at det paaligger det ærede Medlem at bringe noget Nytt frem, naar han vil have, at Thinget skal følge en ny Fremgangsmaade.

Udforeren: Ja, jeg maa endydermere bemærke, at den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) dog, naar han siger, at det er en ulegitimeret Udgifts-